

MULASSEJANT

Nº 3

Especial Santa Tecla 2011

Marta C.

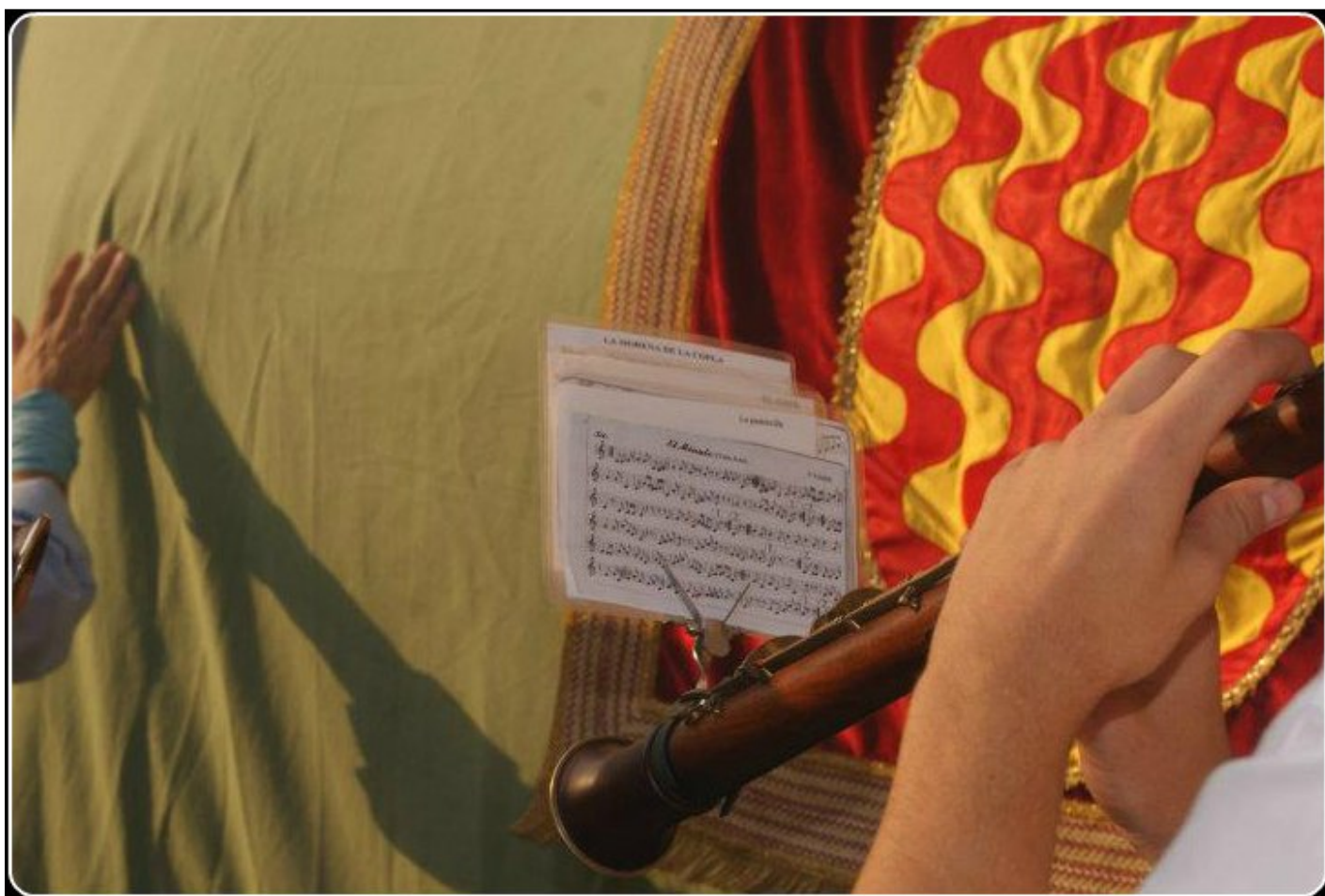

<i>Editorial</i>	4
<i>Què hem fet?</i>	5
<i>La Mulassa de Tarragona, la més juganera</i>	8
<i>Ep! Que la Mulassa baixa!</i>	16
<i>La Santa Tecla dels petits</i>	18
<i>L'Arrencada dels Gegants</i>	21
<i>Santa Tecla des de dins</i>	22
<i>A través de l'espiera</i>	23

Foto portada: Marta Cascón.

Redacció: Enric Garcia i Sergi Malet. Fotografia: Marc Torija. Maquetació: Sergi Malet.

Edita: Mulassa de Tarragona. Febrer 2012. Tarragona.

Fotografía: Marc Torija.

Editorial

Semblava que no arribaria i ha marxat per cames, sense massa temps per assaborir-la. Els entesos en cultura popular diuen que el foc és festa, i Santa Tecla, com a referent festiu no podia ser pas una excepció. Per aquells que la vivim intensament, el conjunt de sensacions que la conformen, ens ho volen recordar contínuament durant els 11 dies que la ciutat dedica a la seva patrona.

Buscant un símil sense deixar el fil del foc, hom podria definir Santa Tecla com la traca tarragonina per excel·lència. El so eixordidor dels primers trons trenca el silenci en que reposa la ciutat durant l'any, i avança uniforme, sense pausa i amb fermesa. Crema el fil conductor que ens porta a tots els actes, i ens anuncia la finalització d'aquests amb un fort espetec, com si ens volgués avisar de la fugacitat del temps. A mesura que s'apropa al final, sembla que la velocitat passi a ser incontrolable, i a cada instant els espetecs és multipliquen, tant en presència com en sonoritat. El gran final és un espectacle de llum i colors que embadaleix petits i grans des d'èpoques infinitament anteriors a l'actual.

Si la festa és una traca, la ciutat no es queda enrere. Acte rere acte, tro rere tro, Tarragona sembla un volcà en erupció. La Catedral pren el paper de nucli, mentre una munió de tarragonins inunda els carrers i places per on passa el Seguici, com si de rius de lava es tractés. Els carrers estrets de llum tènue esdevenen canals perfectes per conduir aquest flux sense fre. El públic i el Seguici formen una mescla homogènia plena de rauxa, com també ho fan cendres, pedra i foc en forma de magma.

La dimensió d'aquest espectacle únic que viu Tarragona durant uns dies a l'any, només es pot arribar a entendre en el moment en que es suma tot. Això, que sembla tant senzill i que en els nostres dies sembla obvi, no ha estat gens fàcil. Durant dècades, generacions senceres no han tingut la sort d'encendre la metxa correctament. Per sort, la nostra entitat, gràcies a l'esforç de qui van posar els fonaments, i la perseverança dels que l'han portat fins avui, ens permet ser eminències en la matèria, entenent i formant part de la festa.

Redacció

Què hem fet?

©Josep Maria Malet

Juliol

Dissabte 2 Perafort (Gegants)

Dissabte 9 Gandesa (Gegants) [Vegeu fotografia superior.](#)

Dissabte 16 Calafell (Gegants)

Diumenge 24 Barri del Port (Gegants)

Dissabte 30 Nulles (Gegants)

©Josep Maria Malet

Agost

Diumenge 7 L'Argilaga (Mulassa petita)

Dissabte 14 Riudoms (Gegants)

Diumenge 15 Senan (Mulasses)

Diumenge 21 Cornudella de Montsant (Gegants)

Setembre

Dissabte 3 Santa Coloma de Gramanet (Gegants)

Diumenge 4 Falset (Mulasses i Gegants) [Vegeu fotografia superior.](#)

Dissabte 10 Sant Carles de la Ràpita (Gegants)

Dimecres 14 Sanitas Residencial Tarragona (Mulassa petita i Gegants) [Vegeu fotografia pàgina següent.](#)

Octubre

Diumenge 9 Carrer Merceria (Gegants)

Dimarts 12 Torreforta (Gegants)

Dissabte 15 El Pla de Santa Maria (Gegants)

La Mulassa de Tarragona la més juganera

Text: Pau Miquel // Fotografia: Marc Torija

Tots tornem a casa per Santa Tecla. De més lluny o des del mateix balcó de casa busquem una gent, unes olors, uns carrers, una ciutat que ens ha vist créixer i en la qual hem crescut. De més petits o de més grans hem pres consciència d'aquest fet, d'aquesta Tarragona.

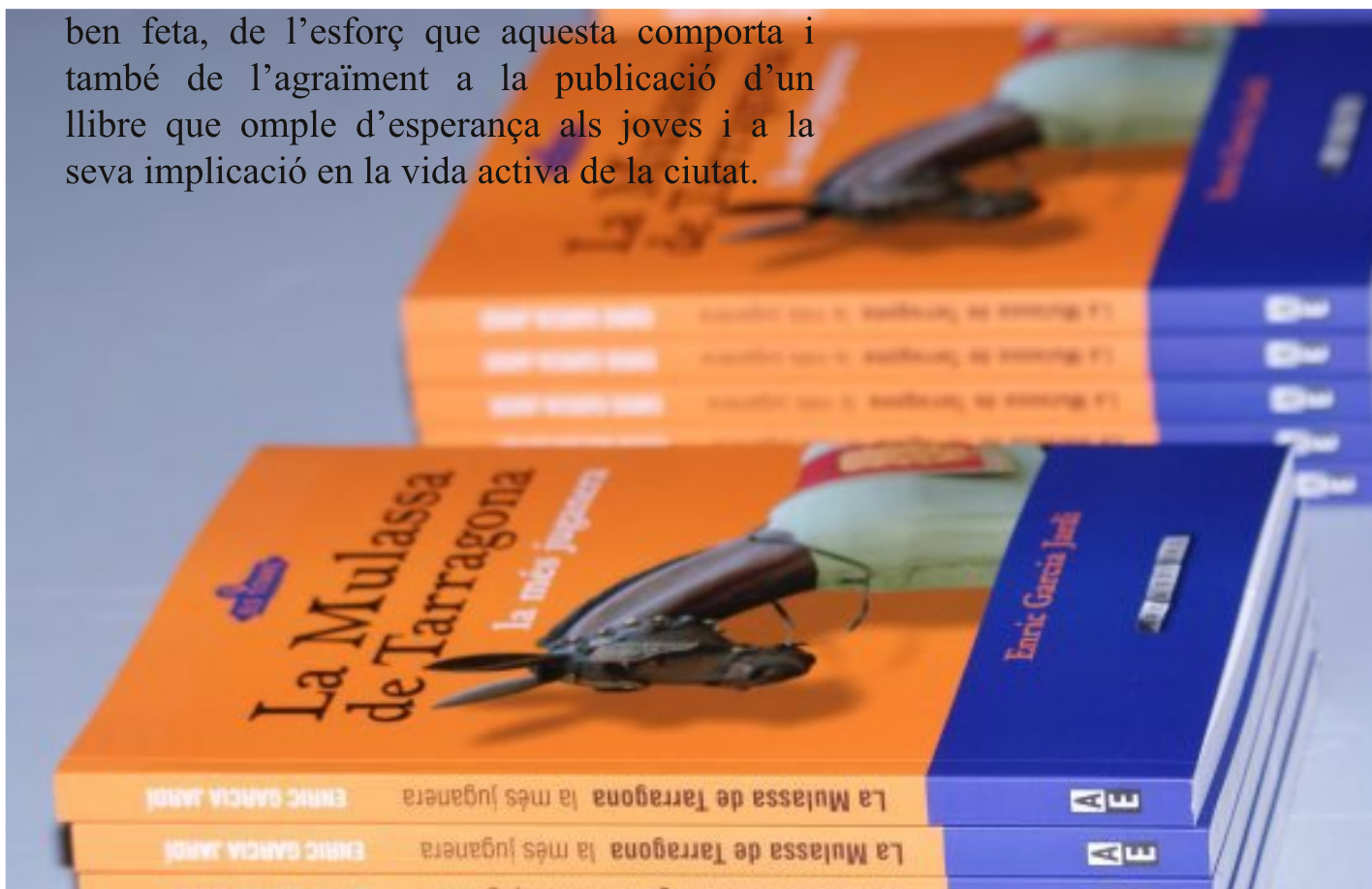
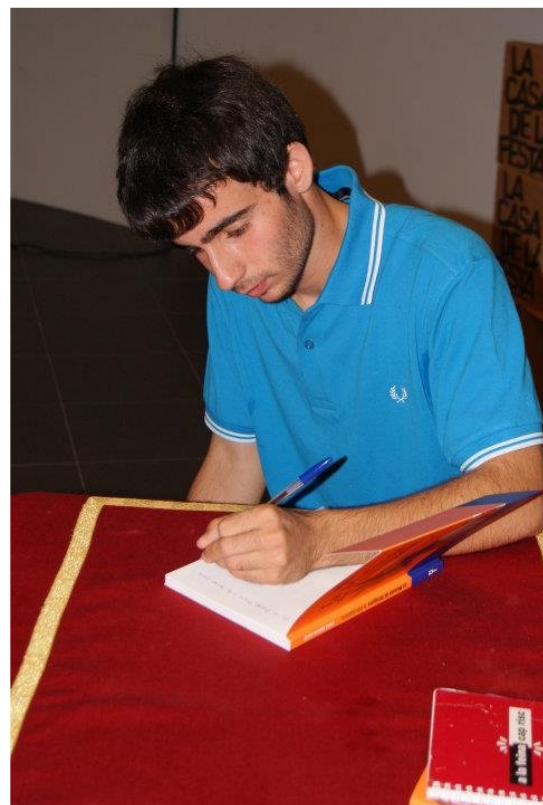

Més per sort que per desgràcia l'ambient que he respirat a la Mulassa, la manera d'entendre Tarragona de la seva gent, com viure la festa, com sentir-la, m'ha portat aquest any a tornar amb més força que mai a Tarragona. És temps el que ha passat des del primer contacte i el temps el fa sincer, permanent i verídic. L'amistat, mai sola de la il·lusió, al cap i a la fi, és el que acaba movent totes les coses.

L'amistat fa que em trobi separat per una fila d'espectadors, oients asseguts escoltant a un escriptor de l'amistat. Per què justificar-me davant l'adjectiu si sóc davant la publicació d'un llibre i això el substantiva: Enric. Tenir davant a l'Enric publicant el seu primer llibre.

El fi, el text, no només les fotografies i sí la lletra, importa. Cal que sigui degudament pensada, calen hores, dies i moltes caminades per acabar trobant la clau de volta, l'encert, la coherència i el rigor. Amb tot això, l'Enric hi ha estat lidiant des de fa un temps. Ho domina i ho demostra en la seva particular visió des del repte de, per primera vegada, haver de pensar una obra original com un tot. Fer-se amo de la retòrica i de la pedagogia amb un únic objectiu: explicar què és la Mulassa. I això per a l'Enric no és parlar de qualsevol cosa.

La il·lusió guia tot allò que fem en el nostre dia a dia. La il·lusió de l'Enric per transmetre allò que ell sentia com a part de la seva vida, de la seva visió de Tarragona i dels seus carrers, de la gent que els omple i els gaudeix ha portat a aquest company a culminar un treball on ha reivindicat el valor de la feina ben feta, de l'esforç que aquesta comporta i també de l'agraïment a la publicació d'un llibre que omple d'esperança als joves i a la seva implicació en la vida activa de la ciutat.

Ep! Que la Mulassa baixa!

Text: Albert Oliva i Ivan Besora

Fotografia: Ivan Besora

Passaven uns minuts de les 12 de la nit, a la plaça de les Cols no hi cabia ni una agulla, les bandes començaven a entonar els primers “Amparitos”: ens trobem a la Baixada de l’Àliga!

Obrint vetllada, com ja és tradicional un bec amb una ampolla de “Chartreuse”, la marea de gent va anar fent caliu, tot veient desfilar, saltant i ballant fins a arribar a la plaça del Rei, on l’orquestra Mitjanit va posar les notes musicals a la revetlla.

La Mulassa, fent de les seves i obrint-se pas a cops de cul, feia anar de corcoll al cordó que havíem format entre tots els membres de la colla i com no podia ser menys, d’altres convidats.

Ves, aquests convidats que som qui escrivim aquestes ratlles... sorpresos vam quedar de viure aquesta festa des de dins, comprovar com des del rovell de l’ou, l’ambient era totalment diferent, però alhora gratificant, en ser un més qui confeccionava el protagonisme conjunt de la festa.

Prop de tres hores més tard, amb una suada increïble i amb un mal de peus notable, creuàvem el cancell de la porta de l’Ajuntament, això sí, amb un somriure especial pel fet d’haver viscut un esdeveniment tant particular i haver-ne pres part amb uns amics com vosaltres. Les notes finals regalades per la Banda que ens va acompanyar en el llarg del recorregut van fer més gran, encara, aquesta satisfacció, garantint que una experiència com aquesta s’ha de repetir en les properes ocasions!

La Santa Tecla dels petits

Text: Esther Adserà. Mare de l'Aidé.

Fotografia: Marc Torija

Quan em van demanar que expliqués la visió com a mare sobre les Festes... què us he de dir? Són dies de gresca, carrer, diversió i també de quadrar horaris, assaigs... una mica embolic, però bé, tot es porta de la millor manera. La definició seria descontrol.

L'Aidé va començar a portar la Mulasseta quan tenia 5 anys, i les emocions que han anat passant són diverses i han augmentat amb el temps. Com ella ho sent cada cop més, a nosaltres ens ho transmet més. Si abans patia per si li faltaria força ara ho faig perquè tot vagi bé. S'ho passa tant bé que el nostre sacrifici com a pare i mare de pujar i baixar queda esborrat amb la seva rialla, la cara suada i vermella de l'esforç fet i l'abraçada de quan arribes...som-hi que demà hem de tornar-hi.

Penseu que per a ella la Mulasseta, a més de festa, trobar-se a la plaça, jugar, xerrar amb l'un i l'altre, passar-ho bé, és un orgull, i aquestes emocions i valors són impagables per formar-se com a persona. També he de donar la meva enhorabona als altruistes Bianca i Fito, que tenen una paciència de sant, doncs lidiar amb aquesta canalla és complicat. Heu fet una bona colla. Felicitats nois.

Text: *Ingrid Martínez*. Mare de la Xènia.

Fotografia: *Marc Torija*

Entre balls i rialles, en acabar el berenar el dia del seguici petit, el Sergi i l'Enric em diuen que expliqui com visc o que és per a mi, com a mare, la Santa Tecla Petita, i la veritat és que no sé si podré explicar amb paraules el que realment sento.

Per a mi és una barreja d'alegria, satisfacció, nervis i emoció, en veure als nostres fills nerviosos i emocionats, ja que per fi han arribat els dies o les sortides que tots estan esperant: la Baixadeta i el Seguici Petit, fent una feina molt ben feta, de la qual ells se senten i són responsables, i protagonistes de les Festes, alhora que gaudeixen amb la mateixa intensitat que ho podem fer els grans.

Gràcies a l'equip que sempre els acompanya, per fer-los sentir importants, responsables i protagonistes. I com no, felicitar als nostres fills, per una tasca molt ben feta. Ja que ells, com em va dir l'Enric, són el present i el futur de la Mulassa.

L'Arrencada dels Gegants

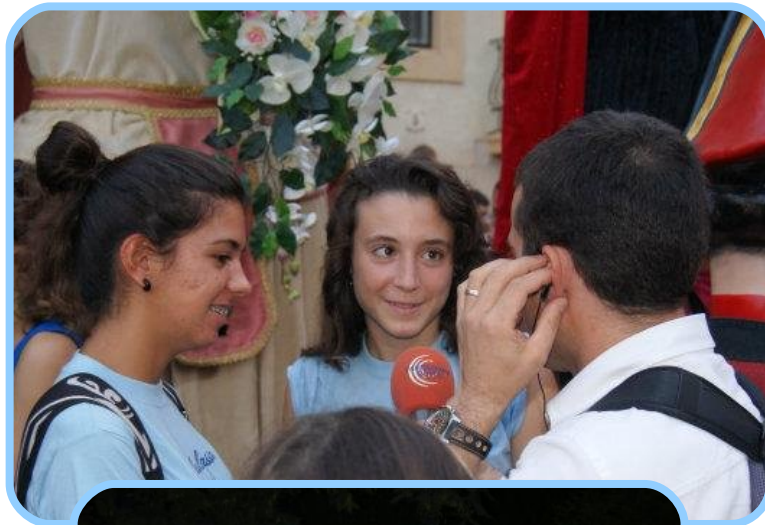
Text: Marina Llorach

Fotografia: Marc Torija

El dia 21 de setembre els gegants de la plaça Sant Miquel van participar a la tradicional Arrencada de Gegants de Tarragona, juntament amb altres colles de la ciutat.

Tot va començar, quan, a les cinc i mitja de la tarda, vam quedar al local per vestir els gegants. Allí ens vam trobar amb els nostres amics: l'Adrià Olivé, el Blai Muñoz, l'Adrià Serrat, el Roger Calvo i el Gerard Sánchez, que formen part dels grallers de Falset, que són els grallers que ens van acompanyar durant l'Arrencada.

Vàrem posar als gegants les faldilles, l'escut, el Josep Maria va cosir la màniga de la geganta... i vam anar baixant tranquil·lament cap a la plaça de la Font. Però quan vam arribar al davant de l'església dels Natzarens, un geganter amb moltes ganes de fer fotos i amb angines va voler fer una fotografia de tots els geganters davant de la porta principal, com la del primer any que van sortir portats per gent de la nostra entitat.

A les sis de la tarda, aproximadament, vam arribar a la plaça de la Font, on un periodista de Tarragona Ràdio va entrevistar a dos membres de la nostra entitat, la Laura i l'Alba.

Més tard, després dels tres coets d'avís i d'una gran tronada, vam començar a recórrer els carrers: Portalet, Rambla Vella, Comte de Rius, Rambla Nova, Sant Agustí, Portalet, i de nou a la plaça de la Font, on a les nou i quart el Jordi, la Laura, l'Àngel, l'Enric i jo mateixa, juntament amb les altres colles, vam fer un llarg ball final amb la música de l' "Amparito Roca".

Cada any és especial, però aquest tenia l'afegit que s'estrenava l'Arnau, que provenia de la Mulassa petita.

Quan vam acabar de la plaça la Font vam anar cap al local, on vam guardar els gegants i vam sopar, algunes més nervioses que d'altres, juntament amb els amics de Montblanc i Falset.

Santa Tecla

des de dins

Text: Enric Garcia

Fotografia: Marc Torija

Un any més, tocava afrontar tres dies replets d'emocions de tota mena. Cada Santa Tecla és diferent, especial, única, irrepetible. I aquesta no podia ser l'excepció.

El Ricard afrontava el seu primer any com a cap de colla amb moltes baixes. Feina i lesions no permetien gaudir d'una Santa Tecla més a sota de la Mula a molts

portadors veterans. I això també limitava molt el ventall de possibilitats del Ricard.

Havia arribat el moment de dotar els joves de més responsabilitats. Que fessin balls a plaça, que posessin una marxa més. Era l'hora que finalitzessin un procés d'adaptació que poc a poc comença a donar fruits.

Exemple clar n'és la Baixada de l'Àliga. Per primer cop la primera baixada era ballada per dos portadors

procedents de la Mulassa petita: el Pau i l'Eli. Van assumir el repte amb seny i valentia i el van superar de forma exitosa.

A més, l'Alba i la Laura s'estrenaven com a mulasseres. Una bona notícia, per partida doble, ja que demostrava l'èxit, una vegada més, de la Mulassa petita, i perquè afegia dues dones més en el cens de portadors de la Mulassa. Que una bèstia ballada històricament per majoria masculina incorpori a dues dones en les seves files sempre és motiu d'enhorabona.

Un any més, no podia faltar l'esmorzar al Mario. Un any més també, organitzat per l'Alfred. Com sempre, hi van ser presents els tradicionals "màxims" i el Chartreuse de cortesia, perfectes carburants per aguantar la dura jornada de Santa Tecla.

Després, tarda del 23 marcada inevitablement per la diada castellera de Santa Tecla. Després de 17 anys d'intents i caigudes, la Colla Jove carregava el 5de9f. Tenint en compte el nombre de camises liles que hi ha a la Mulassa, era un fet que no passava desapercebut. Malgrat tot, les directrius del cap de colla van ser contundents i clares: una cosa és la Jove i una altra la Mulassa. Tocava contenir l'eufòria. Tot té el seu moment, i el 23 a la tarda és moment de Mulassa. I així ho va ser.

Any especial també perquè el Jordi s'acomiadava de la seva condició de mulasser, que ens remunta a l'any 2004. I ho feia sense passar desapercebut, damunt de la Mula, fent de Magí de les Timbales, davant d'una Rambla Vella que se sorprenia al seu pas. Tot i que portava molts anys fent de Sánchez-Llibre, semblava que aquesta el Jordi vegada tancava un cicle.

Suposo que una barreja de nervis i satisfacció per als pares i mares de les valentes nenes que feien la baixada de les escales del Pla de la Seu del 21 i 23. També per a tots ells deu ser una Santa Tecla inoblidable. Especialment esment per als dos pares, Àlex i Quique. Dos portadors que porten pràcticament mitja vida a la Mulassa, que han crescut amb ella, i que es mereixen el més gran respecte dels que encara ens queda molt per aprendre.

Sens dubte, una Santa Tecla per emmarcar. Com les viscudes i com les que vindran.

Jornada mulassera d'Strike!

Text: Enric Garcia

La idea de la Junta era celebrar una mena de “Diada mulassera”, així com ja s’havia fet de manera exitosa un any abans. I així va ser.

Un esmorzar generós a Constantí va representar el tret d’inici d’una jornada marcada pel “bon rotllo”. Ràpidament es van buidar els plats i es va fer una copeta de Chartreuse, per no perdre el costum, acompanyada d’una distreta conversa sobre castells.

Més tard, arribà un dels moments més esperats del dia: el concurs de bitlles. Fou aleshores quan el Marc Torija, la Puri i l’Enric ens van demostrar per què no s’han dedicat mai professionalment a les bitlles. El Carles i el David, en canvi, van aprofitar l’oportunitat per lluir efectivitat i estil. Finalment, després d’una lluita igualada, el Carles es va imposar per pocs punts de diferència.

L’assemblea de la tarda va ser d’allò més tranquil·la. Es va parlar, sobretot, de XXV aniversari i de local

nou. Alguns socis, que ja porten molts anys vinculats a la Mulassa i han viscut assemblees molt tenses, van fer broma assegurant que “ja no són el que eren”. En el fons, però, tots estem d’acord en què millor estar d’aquesta manera que no anar a garrotades!

En acabar l’assemblea, es va fer el sopar a L’Avi Tòful, on no hi van faltar les tradicionals anècdotes dels més veterans i l’ampolla gran de Chartreuse. Després de sopar, es van regalar un parell d’obsequis per als participants més destacats del concurs de bitlles i es va atorgar el premi “Mulasser de l’any”. Aquest any, el reconeixement, fou per a José Miguel Quílez, ex-cap de colla i mulasser des de fa molts anys ja. Malauradament, el nostre fidel amigo no el va poder recollir durant la vetllada perquè es trobava en una important competició de dards. Llàstima, ens vam quedar sense “discurset”!

En acabar el sopar, els més valents van decidir enfrontar-se al fred per sortir una estoneta de festa plegats. I els altres, a dormir! El 2012, si no s’acaba el món com diuen alguns il·luminats “anats de l’olla”, més i millor!

Altres mulasses

- . **Construcció:** Manel Casserres i Boix.
- . **Propietat:** Associació d'Amics dels Gegants del Pi.
- . **Forma:** figura del bestiari que representa una mula de grans dimensions. Es tracta d'una mulassa d'estètica evolucionada, de coll curt. Pot portar pirotècnia.
- . **Mides:** 223 cms d'alçada, 258 cms de llargada i 80 cms d'amplada.
- . **Pes:** 50 kg.
- . **Tracció:** 1 persona.
- . **Material:** cartró, fibra de vidre i fusta.
- . **Festes pròpies:** Festes Majors de La Mercè i Santa Eulàlia, Festes de Sant Josep Oriol i Corpus Christi.

Text i Fotografia: Nicolás Alonso

La Mulassa del Pi, que és la Mulassa de Barcelona, té la seva primera referència documental l'any 1568 en l'entrada del rei Felip II a la ciutat. Participava a les festes de la ciutat i especialment a la Processó del Corpus. Hi ha qui diu que ho feia en l'entremès de Sant Antoni, però també hi ha qui apunta a que desfilava dins el quadre del naixement, tot i que molts apunten a que en aquest cas devia de ser una mula de debò.

En aquests inicis, la figura era simplement una carcassa, coberta per una tela i amb el cap com a única part de cartró i fusta. El cap es podia allargar o escurçar amb un pal que manegava el seu portador des de l'interior.

Vinculada al gremi de paraires, que tenia capella a la parròquia de Santa Maria del Pi, al segle XVI la Mulassa

devia adoptar la imatge actual i, com a tal, llançava fuets pirotècnics i focs d'artifici. És per això que durant el segle XVIII es converteix en un dels elements més populars, divertits i esbojarrats del bestiari.

La documentació de l'època reflecteix la participació de la figura en actes com les Festes de Canonització de Sant Raimon de Penyafort el 1601 i la Processó del Corpus del Monestir de Sant Pere de les Puel·les del mateix any i, fins i tot, recull dades relatives a despeses de restauració (1624) i compra de pirotècnia (1627). El 1693 hi ha constància documentada de la cessió (no se sap a qui) dels gegants i la Mulassa del Pi.

La bèstia desfila fins el 1701. Més tard, és afectada, com tots els altres entremesos pel Decret de Nova

Planta del 1716. Finalment, les restriccions dels excessos lúdics de 1771 prohibeixen la pirotècnia de la Mulassa i això fa que l'element poc a poc vagi caient en l'oblit ja que perd la seva gràcia i la seva identitat, sent així una de les primeres figures del bestiari en desaparèixer, com al segle XIX ho acabarien fent la totalitat de les bèsties de la ciutat. L'any 1807 participa de la Processó de Beatificació de Sant Josep Oriol.

L'any 1988, dins del Projecte de Recuperació de la Imatgeria Festiva de Ciutat Vella, l'Associació d'Amics dels Gegants del Pi encarrega la recuperació de la Mulassa de Barcelona a l'artesà Manel Casserras i Boix. La figura, que torna a llançar pirotècnia, s'estrena el 16 d'agost de 1988 amb motiu del Correfoc de les Festes de Sant Roc de la Plaça Nova i és apadrinada pels Diables del Barri Gòtic.

Per la Mercè del 2005 se'n presenta una rèplica exacta feta per Manel Casserras i Soler, fill de qui construí l'original. La nova és la que actualment participa a cercaviles i seguicis protocol·laris, mentre que l'original tan sols es deixa veure en correfocs i desfilades fogueres.

Precisament, la Mulassa barcelonina té dues vessants. D'una banda, participa en diversos correfocs i actes de foc ballant i llançant pirotècnia pels quatre punts de foc que té a la boca. De l'altra, forma part

del Bestiari Històric de la Barcelona Vella i és membre del Seguici Popular de Barcelona. Com a tal, en els actes protocol·laris en què participa, la figura llueix un ram de flors a la boca o una garlanda floral penjant del coll.

Els actes protocol·laris en què actualment pren part la Mulassa de Barcelona són el Seguici de les Basíliques de la Barcelona Antiga, les Festes de Santa Eulàlia, les Festes de Sant Josep Oriol, la Festivitat de Corpus i les Festes de la Mercè.

La tarda del dissabte posterior al 7 de gener, Diada de Sant Ramon de Penyafort, balla dins el Seguici de les Basíliques de la Barcelona Antiga, junt al Lleó, el Dofí, els gegants del Pi i els de Santa Maria del Mar i un element convidat.

Per les Festes de Santa Eulàlia (patrona de la ciutat junt amb la Mercè), participa al Seguici de Santa Eulàlia i Trobada de gegants a Ciutat Vella, el matí del diumenge més proper al 12 de febrer junt amb tot el Seguici Popular. La mateixa nit del diumenge, crema al Correfoc de Santa Eulàlia amb la resta de bèsties fogueres de Ciutat Vella.

La tarda del dissabte anterior a Sant Josep Oriol, cap al 23 de març, i abans del Retaule que es fa al Pi narrant la vida del Sant, és tradició que la Mulassa surti per rebre a l'emissari que ve a cavall des de Roma portant la bona nova: el Doctor

Josep Oriol ha estat fet Sant!

El cap de setmana de les Festes de Sant Josep Oriol (que s'escauen pels volts del 23 de març), Festa Major del barri del Pi, la Mulassa desfila diumenge a la Trobada de gegants i bestiari, junt al Lleó i alguna bèstia convidada.

Dijous de Corpus, i junt al Seguici Popular, la Mulassa és exposada a la Galeria Gòtica del Palau de l'Ajuntament, on la visiten centenars de barcelonins. Diumenge de Corpus junt al Seguici Popular i altres entremesos històrics de la ciutat, la Mulassa encapçala la Processó de Corpus de La Seu-Catedral de Barcelona. En acabar, fa el degut acatament a la Custòdia.

Ja al setembre, participa a les Festes de la Mercè, patrona de la ciutat. Una setmana abans, és exposada al Palau de la Virreina junt amb el Seguici Popular. D'altra banda, la Mulassa original es pot veure excepcionalment exposada a la Mostra de Dracs i Bèsties de Foc de Barcelona que té lloc a la Galeria Gòtica de l'Ajuntament.

La primera tarda de les Festes, i mentre al Saló de Cent es fa el Pregó, la Mulassa i la resta d'elements del Seguici Popular desfilen al so dels Ministrils del Camí Ral en el Seguici Inaugural que acaba amb el Toc d'Inici a la Plaça de Sant Jaume, on tots els elements fan el seu ball. La

Mulassa vella participa a la Passejada de Bèsties (que té lloc una de les nits anteriors al 24) i al Correfoc (la nit del dissabte de les Festes). I el dia de la Mare de Déu de la Mercè, 24 de setembre, desfila al Seguici d'Autoritats acompanyant les autoritats de la ciutat des de la Missa que té lloc a la Basílica de la Mercè fins a l'Ajuntament. Per la tarda, obre la multitudinària Cavalcada de la Mercè junt a altres elements del Seguici Popular.

A banda, la Mulassa de Barcelona, tot i el seu protocol, participa en actes festius arreu del territori, especialment en trobades de mulasses o mostres d'elements festius, així com a element convidat en seguicis i processons.

El Ball de la Mulassa, amb un fort toc de gralla i percussió, representa perfectament el caràcter de la figura. Primer balla de manera juganera, però després -folla i guita-, la Mulassa bota i corre en un sens fi de moviments que acaben amb uns giravolts ben bojós. La música és obra d'Eduard Casals i Ramís i la coreografia és d'en Xavier López.

La Mulassa de Barcelona es troba permanentment exposada a La Casa dels Entremesos amb la resta del Bestiari Històric barceloní. La figura original, però, resta guardada a l'Església del Pi, com tots els antics entremesos del Pi.

A través de l'espiera

Calçotada del XXV Aniversari

Cedides per Teresa Borràs Solé

Foto de família de l'entitat
Cedida per Teresa Borràs Solé

Què farem?

No sabem amb certesa tot el que ens brindarà aquest 2012. Tanmateix, en ser any d'aniversari, estem convençuts que serà un any molt especial, replet d'activitats i sortides.

En els propers fulls informatius i números de la revista, però, us anirem detallant nous esdeveniments.

Comencem a escalfar motors!

